

Hiljaiset hiihtäjät

26 tarinaa pieruista

Suvi Rimpiläinen

Hiljaiset hiihtäjät

26 tarinaa pieruista

Novellikokoelma

© 2023 Suvi Rimpiläinen

Kannen suunnittelu: Suvi Rimpiläinen, Planeetta

Sisuksen taitto: Planeetta

Kustantaja: Planeetta 9 Kustannus, Helsinki, Suomi

Painettu Euroopan unionissa

ISBN: 978-952-7379-21-9

1. KURSSILA

Ja tapahtui niinä päivinä, että Seppo sai jälleen kutsun kurssille.

Seppo oli ollut työttömänä ennenkin. Pitkäänkin. Ja tullut tehneeksi aika monta CV:tä, etsinyt vahvuuksiaan milloin mistäkin huoneen nurkasta tarralappujen lennellessä aktiivisuuspuuskan riepottelemana ja istunut ihan rehellisesti kotona, odottamassa. Että jos se puhelin soisi. Tai itse soittaisi, kun tietäisi mihin. Ainahan sitä joku paikka piti joka kuukausi keksiä, niin oli sovittu, mutta mielikuvitusta se vaati.

Satunnainen työnpatkä olisi ollut kaivoksella tai jossain hitsarihommissa, mutta milläpä Seppo sinne. Huonoautoinen mies.

Olihan niitä kursseja ollut joka lähtöön. Työttömien talolla Seppo oli käynyt joutessaan linnunpönttöjä sorvailemassa ja patalappuja virkkaamassa. Mukavahan se oli rospuuttoaika viettää sisähommissa, rattoisasti kurluttavan patterin vieressä. Kuka sitä enää verkollekaan lähti, vaikka uittolaudat olivatkin ihan toista kuin parikymmentä vuotta sitten. Mutta silloin Seppo oli vielä vetreä. Nyt pieni maha pisti puuskuttamaan portaissa.

Keväällä kaikki oli toisin. Silloin Seppo otti mieluummin karenssin ja lenkkimakkaran kuin meni kököttämään kurssituksen uhriksi. Työvoimapolitiittisten toimenpiteiden välttely kävi ihan töistä. Kerrankin oli kurssin pitäjä purskahtanut itkuun ja passittanut Sepon kirmailemaan kevätlaitumille paukkuvin ovin ja rahattomana. Mitäs pyysi tekemään aarrekarttaa ja liimaamaan siihen, mitä tahtoo. Kyllä Seppo sen verran muhkean ja vähäpukeisen aarteensa oli löytänyt, että siitä kannatti haaveilla vaikkei saanutkaan.

Ferrari ja pontikkapannu oli pitänyt piirtää ihan itse kun kuvaa ei netistä irronnut. Tulostin kuulemma reistaili alituisen.

Välillä Seppo harkitsi hulluksi heittäytymistä. Mutta kun ei ollut siihenkään oikein lahjakkuutta. Oli helpompaa tehdä kuten käsketään ja sitten oli välillä vapaatakin aikaa. Hulluna olisi pitänyt kai olla ympärivuorokautisesti.

Oli niiltä kursseilta sentään jäänyt jotain. Kuten se, että tupakoinnin vähentämisen takia ihmiset olivat alkaneet tarvita mindfulnessia. Kun ei sätkää kääriessä voinut rapsehtia käsillään ja sitten tuijottaa hiljaa kessutellen kaukaisuuteen omissa ajatuksissaan, vaan alituisen piti hypätä jonkun terveysterroristin tahtiin taukojumpalla, alkoihan terveenkin ihmisen päästä kuulua pientä kitinää. Sitten sitä meditoitiin joukolla, pönötettiin hengittelemässä puuta vasten ja selviydyttiin yhdessä – kun olisi tiennyt mistä. Ja ilman filteriä. Tiedä mitä päästöjä siinäkin pääsi ilmoille.

Jo Sepon eno oli opettanut, että pohjoisen rätäsateessa oli viisainta pysytellä kuivissa oloissa ja katsella termostaattia. Eikä sisäilman laadusta kannattanut liikaa puhua, ei näillä tuloilla, jos se ei ollut liian sakeaa hengitettäväksi. Sepon kerrostalokaksio oli toki monilta osin teknisen käyttöikänsä päässä, mutta sentään visu ja hiiretön. Oli sekin jo jotain, hiljaisempaa kuin enolla.

Toki herkempi olisi alkanut epäillä, että vessan kaakelien takana kehittyi joku ihan uusi tuntematon elämänmuoto, mutta Seppo oli lukenut netistä että eteläisessä näistä ei paljoa välitetty. Maalattiin piiloon vaan ja jatkettiin elämää. Välimerellinen temperamentti kuulosti Seposta sopuisalta. Oltiin vaan, ihmisiksi, ei osattu edes jonottaa.

Vaikka Seppo olikin talvisin vannoutunut sisäolento, muutaman kerran päivässä piti sentään hänenkin mennä ulos käähäilemään. Siitä piti huolen Veijo. Se halusi nuuskaa kylänraitilta kaikki potkurinjäljet ja kakkapökäleet ja pyöräyttipä itsekin muutamat kiekurat jokivarteen. Yleensä aika vauhdikkaasti. Oli niin paljon hajuja ja niin vähän aikaa.

Sepon piti syöttää Veijolle halvinta evästä, mitä sattui löytämään. Ja siitä herkkävatsainen koira sai usein pieniä väänteitä, välillä jopa kieltäytyi syömästä kokonaan. Saattoi toki osansa olla narttukaihollakin, mutta Seppo oli itsekin yrittänyt maistaa niitä nappuloita ja köppäisiähän ne olivat vaikka laittoi sinappiakin päälle. Rahapäivänä Veijo sai luun, kun se oli ensin paistettu uunissa ja sitten keitetty siitä lihalieppi. Kai siinä vielä jotain hajua oli jäljellä. Ainakin tekemistä, jos ei muuta.

Omia ulosteitaan Veijo kammoksui syvästi. Lenkkiin tuli kummasti vauhdikkaampi ote kakan irrottua ja Seppo harppoikin puolijuoksua kylänraitia koiran perässä. Veijo eteni kevyesti pomppien tolpalta toiselle, mahdollisimman kauas löyhkän lähteestä ja Seppo yritti pysyä perässä minkä kumikengiltään pystyi.

Tällä kertaa Sepolla kävi tuuri. Hänet passitettiin kuvataideterapeuttiseen kokeiluryhmään. Seppo oli vahvuuskartoituksessa kertonut, että hänellä on silmää kauneudelle. Sitä ei tosin mainittu, että kauneudella oli usein hame – päällä tai lattialla.

Birgitta oli kyllästynyt olemaan työtön kuvataiteilija ja päättänyt ottaa elämälleen uuden suunnan. Rekrysoitumisen sijaintifilttereitä oli uhkarohkeaa, mutta saattoi johtaa mielenkiintoisiin lopputuloksiin, olihan yksikin

kaveri päätynyt äidinkielenopettajaksi Inariin puolivahingossa.

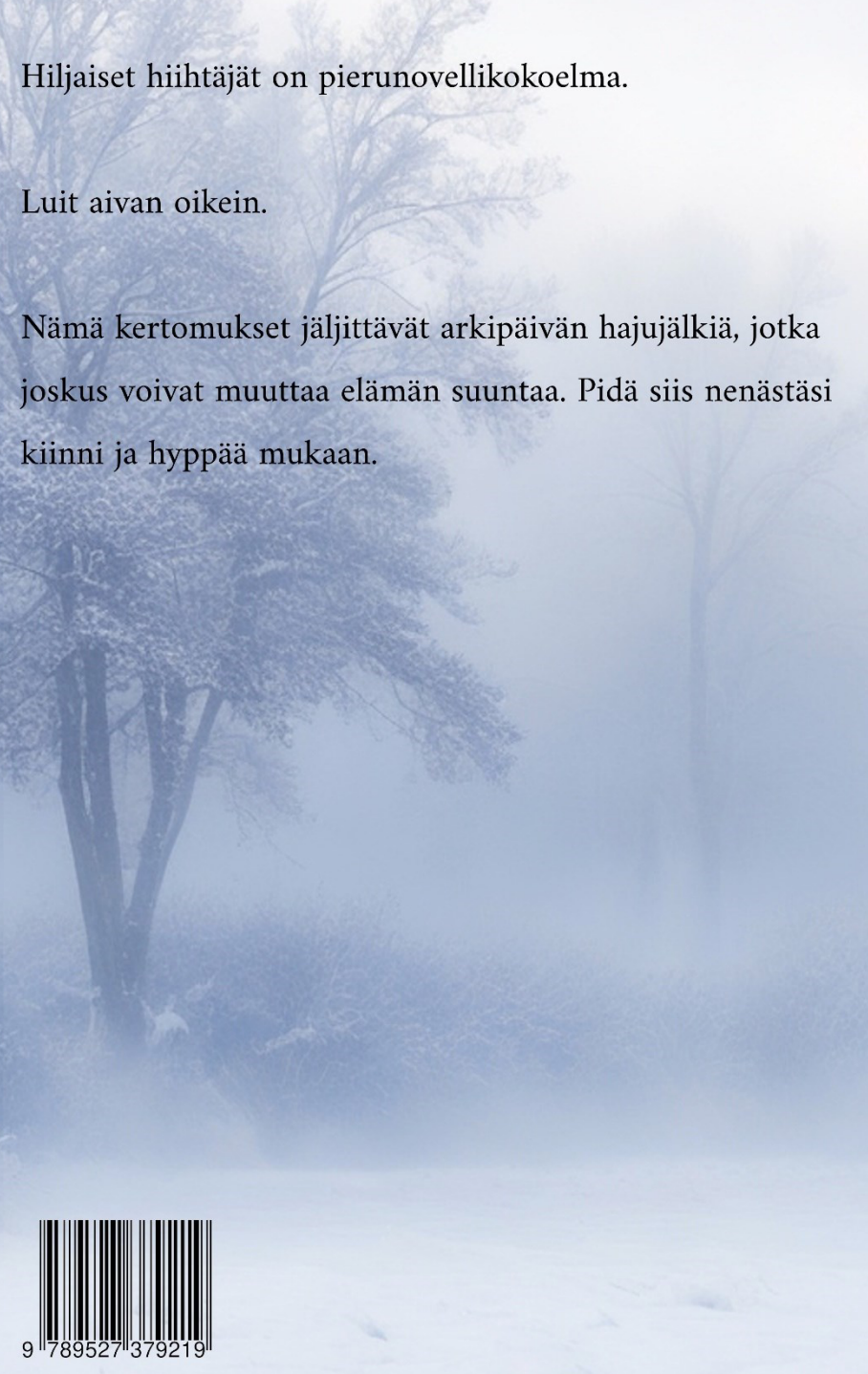
Birgittakin löysi mielenkiintoisen ilmoituksen: tule töihin Vaaralle. Kartalla paikka näytti idylliseltä, oli rantaa ja varmaan puitakin, monenlaisia. Pari kerrostaloa ja kauppa. Ja vapaita vuokra-asuntoja, näköjään ihan huutokaupattavaksi asti. Sellaiseen Birgitta pisti hakemuksen ja muuttoauto koppasi hänet nyssäköineen kyytiin jo seuraavan kuun alussa.

Kyllä sitä tutut ihmettelivät. Että mitenkä sitä nyt sinne, ajattele vähän. Mutta Birgittaa ei pidätellyt yksiossaan yhtään mikään, ei edes kissa. Ja pienessä punaviinissä yksikatuinen kirkonkylä jossain mahdollisimman syrjässä Helsingistä vaikutti hyvältä idealta: siellä oli junarata, isommat kaupungit näyttivät kartalla olevan lähempänä kuin sitten olikaan ja Alkokin löytyi ihan omalta kylältä. Mitäpä sitä muuta syrjäytymiseen tarvitsi kuin sopivat juomat ja kunnolliset jalkineet.

Epäileville lähimmäisille Birgitta esitteli kunnan laajaa rekrytointipolitiikkaa: hänellekin oli kuin räätälöitynä hommia työvoimakouluttajana, kansalaisopiston törppöpiirin vetäjänä ja vielä koulustakin herui muutama tunti. Ja kaikki tuntuivat olevan iloisia, että joku oli niuhinkin hommiin vaivautunut ja vielä ilman diagnoosia. Birgitta suhasi potkukelkallaan mäkeä ylös alas ja oli melkein onnellinen.

Birgitta oli oppinut Vaaramaille muutettuaan muutaman asian. Ensimmäinen niistä oli se, että useimmat naiset olivat muotoa .jpg tai .mp4. Ainakin jos alle nelikymppisistä oli kyse.

Toiseksi, mobiiliverkon leviäminen syrjäkylille ei välttämättä ollut puhtaan positiivinen ilmiö. Kun hän yritti kurssittaa paikallisia työttömiä videohaastatteluihin ja tekemään itsestään positiivisia henkilökuvia nettiin,

Hiljaiset hiihtäjät on pierunovellikokoelma.

Luit aivan oikein.

Nämä kertomukset jäljittävät arkipäivän hajujälkiä, jotka joskus voivat muuttaa elämän suuntaa. Pidä siis nenästäsi kiinni ja hyppää mukaan.

9 789527 379219